

Nr 628

Av herr **Hansson, Nils**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 106, angående skogsvårdsstyrelsernas organisation och verksamhet, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 106, angående skogsvårdsstyrelsernas organisation och verksamhet, m. m., biträder departementschefen 1955 års skogsvårdsutrednings förslag att skogsvårdsstyrelse skall bestå av sju ledamöter, inberäknat ordföranden och länsjägmästaren, vilken senare skall vara självskriven ledamot. Däremot biträder departementschefen icke utredningens förslag beträffande ordningen för utseende av de icke självskrivna ledamöterna utan anser att landstinget bör äga utse tre ledamöter och att tre ledamöter bör utses av Kungl. Maj:t, som därvid bör förordna en av dessa att vara ordförande. Då departementschefen och utredningen är eniga i ett för mig väsentligt avseende, nämligen att skogsvårdsstyrelserna skall ha god lokal förankring, vara representativa för det enskilda skogsbruket i länet samt äga förutsättningar att arbeta effektivt, finnes icke anledning rikta erinran mot själva ordningen för utseende av styrelseledamöter, vilken innebär att hälften av ledamöterna utses av Kungl. Maj:t, varav en ordförande, och den andra hälften av landstinget. Däremot har jag en avvikande mening beträffande *antalet* ledamöter.

I reservation till skogsvårdsutredningens betänkande, återgiven på s. 72—73 i propositionen, har jag framlagt mina synpunkter på skogsvårdsstyrelsernas sammansättning, vilka remissorganen i stor utsträckning anslutit sig till. Som framgår av s. 58 har dessutom Svenska landstingsförbundet givit reservationen sitt stöd. Under hänvisning till reservationen inskränker jag mig till att framhålla, att jag finner en fördubbling av nuvarande antalet ledamöter i de mindre och medelstora länens skogsvårdsstyrelser omotiverad.

Inseende att en sjuemannastyrelse blir mindre funktionsduglig har utredningen tänkt sig att endast viktigare ärenden skall avgöras i plenum och övriga ärenden delegeras på ett färre antal ledamöter. Det förhållandet att departementschefen inte upptar denna tanke utgör ännu ett skäl för mig att vidhålla mitt yrkande på mindre styrelser, som enligt min av erfarenhet vunna uppfattning kan arbeta mera effektivt.

För de vidsträckta fyra nordligaste länen kan det måhända vara berättigat med flera än fem ledamöter för att styrelsen skall erhålla en tillfredsställande geografisk täckning av hela verksamhetsområdet. Möjligen kan detsamma gälla ytterligare något län, vilket må överlämnas till Kungl.

Maj:ts bedömande. Ehuru jag sålunda icke yrkar på en absolut bindning av antalet ledamöter, synes mig såväl effektivitets- som kostnadsskäl starkt tala för att skogsvårdsstyrelseledamöternas antal på några undantag när bör begränsas till fem och att dessa bör vara i skogsbruk väl förfarna personer, representerande olika kategorier av det enskilda skogsbruket.

Med åberopande av det ovan anförda får jag hemställa,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 106 angående skogsvårdsstyrelsernas organisation och verksamhet ville ge sin anslutning till de ovan framförda synpunkterna rörande antalet ledamöter i skogsvårdsstyrelse och besluta att detta antal må utgöra högst sju, vilket föranleder en mindre omredigering av 3 § i propositionens förslag till förordning angående skogsvårdsstyrelser.

Stockholm den 7 april 1960

Nils B. Hansson
